

HOMILIA DE LA FESTA DE SANT EUDALD DE SORBA CELEBRACIÓ DEL DIPÒSIT DE LES RELÍQUIES

Per què tot aquest enrenou amb aquestes restes? Faríem el mateix si aquí a dalt, a l'altra banda del riu, excavant l'assentament romà, les haguéssim trobat en un sepulcre? Certament no. Ni dos bisbes estariem presidint aquesta celebració. Ni hauríem realitzat tot aquest cerimonial de certificació, instal·lació en una urna noble, ni l'hauríem lacrada, ni celebrariem aquesta eucaristia, ni la portariem en processó com farem d'aquí una estona i, molt menys, les dipositaríem de nou en el lloc on les varen trobar fa 45 anys.

Tot aquest enrenou es deu al fet que la recent datació de les restes abunda en el conjunt d'indicis que apunten a tractar-se de les relíquies de sant Eudald màrtir. Ara podem dir que, des del segle IV, hi ha petges ininterrompudes de culte a sant Eudald en aquest veral tocant a l'Aigua d'Ora: el martírium del segle VI, l'antiga església visigòtica del segle VII, els testimonis històrics que vinculen Sorba amb Ripoll del segle IX, l'ampliació de l'antiga església a principis del mil·lenni, la inscripció a l'ara de l'altar i el testimoni dels monjos de Ripoll a la recerca del crani de sant Eudald, que segons la interpretació del Dr. Manuel Riu no fou a Aix-les-Thermes, sinó a Sorba, al segle XII, la tradició immemorial del culte de Sorba a sant Eudald que testimonien els goigs, la festa i la processó, la construcció de l'actual temple parroquial de Sorba al segle XVII i les successives millores fins al s. XX, la troballa del martírium fa 45 anys. Trobareu, a la darrera pàgina d'aquest llibret que teniu a les mans, una explicació més detallada d'aquesta pinzellada que us acabo d'evocar.

Tot aquest enrenou es deu al fet que Eudald fou deixeble i màrtir del Crist. Fou instrument de Déu perquè l'evangeli arribés al cor de Catalunya a les acaballes de l'Imperi romà i testimoni que ha continuat evangelitzant amb signes i prodigis, per la presència de les seves relíquies, fins avui. Fem-nos dues preguntes. Per què aquí? Per què fins avui?

***

Per què aquí?

Els goigs ens parlem que va néixer a la Llombardia: la plana del riu Po, pas de les grans vies romanes per connectar Roma amb la resta de l'Imperi, lloc on sant Agustí, en aquella mateixa època, es va convertir escoltant la predicació de sant Ambròs, bisbe de Milà.

Com pot ser que un patrici llombard marxés cap a Tolosa de Llenguadoc fent miracles arreu per on passava i acabés a Sorba? Com pot ser que deixés la cruïlla de l'Imperi i acabés en aquest racó de món?

La història encara ve de més lluny. En un racó de món, Crist, alpha i omega, principi i fi de la història, es feu home per portar la salvació a tota la humanitat, per assaciar la set de tot home de tot arreu i de sempre. Ell no va escriure les seves idees i va publicar un llibre que confiava que es traduís a totes les llengües. Ell va passar fent el bé: curant els malalts, alliberant els posseïts, perdonant els pecadors, restablint vides amb el poder de Déu. Ell va culminar la seva obra vençant el pecat i la mort en una creu i en un sepulcre. Ell va enviar els seus deixebles a anunciar amb paraules i signes aquesta bona notícia: tothom qui creu en Ell troba la vida veritable. Els seus arribaren a Roma i a Tarragona. Les ciutats de l'Imperi es plagaren de cristians. Les persecucions feren màrtirs a molts. Les conversions, lluny de minvar, augmentaren i no cessà la missió. Com més deixebles, més missioners disposats a arribar a tots els racons. La nostra terra fou beneïda pel sud i pel nord. Els deixebles de Fructuós portaven l'evangeli des del sud. Els de Serni des del nord.

Si mirem la línia de parròquies dedicades a sant Serni –Ogern, la Llena, la Pedra, Besora, Clariana, el Cint, Montmajor, Malanyeu, Maçaners–, no és difícil imaginar la predicació d'aquest bisbe màrtir de Tolosa de Llenguadoc pel nostre Pirineu. Menys difícil, encara, és pensar que un seu deixeble, un segle després, avancés encara més i arribés fins a aquestes terres. Sense cap més interès que tots els homes coneguessin la vida.

Per què aquí? Per la mateixa raó que, quan fou evangelitzat tot l'Imperi, els monjos romans partiren cap al nord d'Europa a evangelitzar els pobles bàrbars. Per la mateixa raó que, quan Europa fou evangelitzada, els missioners partiren cap a Amèrica i cap a l'Àsia. Per la mateixa raó que, al s. XIX, partiren cap a l'Àfrica i avui posem els ulls a la Xina. Perquè els deixebles del Crist no van on hi ha el poder i el diner, sinó on hi ha la gent que no coneix el Crist.

Però per què aquí les seves despulles? Perquè, des de sempre, els grans evangelitzadors, allà on han donat la vida, han deixat les seves despulles. Sant Pere Claver es troba a Cartagena d'Índies, sant Francesc Xavier a Goa, sant Eudald a Sorba.

***

Per què fins avui?

Jesús va dir i va fer. Va canviar la vida d'un grupet de deixebles. Els seus, preservats del maligne, enmig del món però sense ser-ne, plens del seu Esperit, en el seu nom, varen dir i varen fer i més i més varen creure i varen viure. Una llarga cadena de deixebles ha fet arrelar la fe cristiana a la nostra terra fins a afaiçonar-la profundament. La nostra història antiquíssima experimenta una gran novetat quan l'evangeli hi arriba, perquè el Crist fa noves totes les coses.

A Jesús el creien pel seu testimoniatge, per la seva paraula i pels seus miracles, especialment pel gran miracle de la seva passió, mort i resurrecció. Sant Eudald, com tots els sants i màrtirs, fou un gran evangelitzador, perquè va viure, parlar i fer com Crist. Fixeu-vos que les meravelles que canteu en els vostres goigs tradicionals mostren que la vida de sant Eudald fou com la de Crist. Vida amagada durant 20 anys. Vida pública d'un lloc cap a l'altre anunciant Crist i acreditant-lo amb els seus mateixos signes –guaricions, exorcismes, resurreccions, fins i tot miracles que afecten la natura. Fins i tot el va imitar en la mort –tres claus i la llançada al costat–, donant la vida per amor als seus perseguïdors.

Els vostres goigs no obliden els miracles que sant Eudald ha continuat fent un cop mort, protegint la terra i la gent on va lliurar la vida per fer possible, malgrat totes les maltempsades que ha viscut aquesta nostra estimada terra, que continuessin naixent –les mares li han encomanat els seus embarassos– i creixent –els pagesos li han confiat les seves collites– deixebles del Crist.

Miracles d'ahir i d'avui que ens parlen de vida nova. Miracles que mostren que l'anunci de Crist, el regne de Déu, fa noves totes les coses. Els cors reneixen, els cossos es refan. Jesús ho mostra en vida. Els seus deixebles són enviats a fer-ho arribar a tots els racons de la terra.

Quan era un jove seminarista, el nostre rector, Mn. Jordi Orobitg, ens portava d'excursió perquè coneguéssim tots els tresors de la diòcesi. Recordo perfectament quan vaig visitar el martírium de Sorba. Devia tenir uns 23 o 24 anys. Vaig prendre consciència de les profundes arrels del cristianisme a casa nostra. Fa pocs dies vaig saber que qui m'acompanyava aleshores com a seminarista, Mn. Josep Maria Vilaseca, uns quants anys abans, essent un nen, va ser present a la celebració on es va presentar als fidels la troballa del *martírium*.

El dia de la meva ordenació episcopal, quan convocava a tots els diocesans a l'obra de l'evangelització més gran, mai vista a la diòcesi, des que la

nostra terra fou evangelitzada durant el primer mil·lenni, pensava en el vostre *martírium*. Poc imaginava aleshores que l'evangelització de sant Serni i de sant Eudald fossin les llavors de la nostra fe.

Tenim màrtirs del primer mil·lenni. Tenim sants i màrtirs del segon mil·lenni. Ara ens toca a nosaltres: som els que Déu vol sants del tercer mil·lenni.

Mirem què va fer Crist en la vida de sant Eudald. Demanem-li al nostre protomàrtir que ens obtingui la seva fe. Confiem-li les nostres necessitats. Donem-li l'oportunitat de continuar fent miracles perquè no manquin a la nostra venerabilíssima església de Solsona evangelitzadors que facin d'aquesta terra, en aquest tercer mil·lenni, terra de sants!

Sorba, 11 de maig de 2021